

Vraag nr. 50
van 22 oktober 1996
van de heer MARC OLIVIER

Assistentiebudget gehandicapten – Experiment

Eerstdaags zou een besluit van de Vlaamse regering worden goedgekeurd dat een experiment opzet inzake het toekennen van een persoonlijk assistentiebudget aan bepaalde personen met een handicap.

Het experiment zou worden gehouden met 15 personen met een fysieke handicap die door de Provinciale Evaluatiecommissie in aanmerking worden genomen voor een dienst "zelfstandig wonen" en tussen de 7 tot 38 uren ADL-hulp (activiteiten dagelijks leven) nodig hebben.

1. Is de minister van oordeel dat de deelname van slechts 15 personen volstaat voor een wetenschappelijk experiment ?
2. Dreigt de strakke regulering vooraf de noodzakelijke ruimte voor een echt experiment niet onmogelijk of heel moeilijk te maken ?
3. Bepaalde mensen zijn de mening toegedaan dat de mogelijkheid om zorg in een instelling te kopen niet mag worden uitgetoetst. Wat is het beleid van de minister terzake ?

Antwoord

1. Ter voorbereiding van het experiment werd door een wetenschappelijke stuurgroep, samengesteld uit diverse deskundigen, een advies geformuleerd waarin het experimenteel kader wordt geschetst voor het experiment.

Deze stuurgroep stelde voor om het aantal deelnemers te beperken om een nauwgezette opvolging mogelijk te maken en ervoor te zorgen dat het om personen zou gaan met diverse zorgbehoeften.

Uiteraard worden we bij het opzetten van een experiment ook beïnvloed door de budgettaire mogelijkheden. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger wellicht weet, is voor dit experiment op de begrotingen 1996 en 1997 van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap een budget vastgelegd van 12 miljoen frank. Aan de deelnemers van het experiment kan maximum 1,2 miljoen per persoon worden toegekend. Het is echter aan-

gewezen om ook personen met een handicap die een lagere graad van zorgbehoefte hebben in het experiment op te nemen, zodat kan worden nagegaan of bij deze personen een ander bestedingspatroon zal voorkomen.

Het aantal deelnemers werd dus vastgelegd op 15, rekening houdend met deze verschillende elementen.

De wetenschappelijke waarde van het experiment wordt gegarandeerd doordat dit experiment niet alleen zeer intensief zal worden opgevolgd door de administratie en een begeleidende stuurgroep, maar ook door een extern onderzoeksteam dat in het kader van een onderzoeksproject dit experiment zal evalueren.

2. Weerom dien ik de aandacht te vestigen op de beperkte budgettaire middelen. Dergelijk experimenteel opzet kan daardoor dus geenszins pretenderen de totale problematiek van het persoonlijk assistentiebudget, als alternatief voor bepaalde georganiseerde zorgvormen door voorzieningen, te toetsen op wetenschappelijke basis. Vandaar de vereiste van een zeer duidelijke aflijning naar doelgroep, toegelaten zorgvormen en andere modaliteiten.
3. Wat de bedenkingen van sommigen betreft bij het principe van zorg kopen in een instelling, wil ik toch wijzen op artikel 9 en 10 waarin wordt gesteld dat het toegekende persoonlijk assistentiebudget enkel mag worden benut voor ADL-assistentie buiten de uren gedurende dewelke de persoon met een handicap in een collectieve voorziening verblijft, opleiding geniet of tewerkgesteld is, en op artikel 20, waarin staat dat het toegekende persoonlijk assistentiebudget in geen geval mag worden besteed aan de vergoeding van bijstand die door erkende voorzieningen voor dagopvang, evenals door erkende opleidings- en tewerkstellingsinitiatieven wordt gesubsidieerd. Artikel 12 stipuleert bovendien dat de krachtens dit besluit vergoede ADL-assistentie niet binnen de werkuren door personeelsleden van door het Vlaams Fonds erkende en gesubsidieerde voorzieningen mag worden verleend. Met andere woorden, de geboden zorg binnen de voorziening mag er niet door in het gedrang komen. Verder is het juist de bedoeling, in het kader van dit experiment, om te onderzoeken wie welke zorgvormen waar inkoopt.